

CSOMA GÁBOR

Oximoron

A felismerés szunnyad még,
hogy egy helyben rohanok,
ellentmondok én magamnak,
sikoltozó csendem vagyok.

Ha forró hó palástot teremt,
hús üveggolyóba zár a világ,
az érték nekem mily mást jelent,
a keserű is lehet vidám.

A szerelem is gyöngyvirág volt,
ám a brácsa szomorút játszik,
én élek tovább hű árulódként,
de már a hiányod sem hiányzik.

Beletörődöm, nem kiáltok,
s ha lelkem nem is oximoron,
a dallamok némán zúgnak bennem
magányos, szelíd hajnalokon.

Üres szív

Üresen hagyom én a szívem,
oda ne jöjjön be senki sem,
nem akarom, hogy öleljen,
hadd éljem magam az életem.

Nem fáj, hogyha üres, kihalt,
csak a magány madár fészkel itt,
a csalódás messze elkerül, hisz
a semmiből nincs kivenni mit.

Magam elől futok

Kopott ruháimban futok magam elől,
mint mohos pallók alatt a rohanó patak,
kínzó emlékeim utol ne érjenek,
jövendő álmaim meg ne találjanak...

Kócos kapcsolatban

Nyújtózkodnak
a fények felénk,
ahogy megszületik
nekünk a reggel,
állig betakarva
vagyunk éppen,
az összekuszált
szerelemmel.

Honnan vagy te,
és hol jövök én,
már nem is tudni,
meddig érünk,
kapaszkodom,
és te is belém,
markoljuk még
kötélékünk.

Kócos kapcsolatban
most itt ketten,
mint a jegenyefa
erdők állunk,
s ahogy a mindig
borzas szelek,
mi is csak a
fésülésre várunk.